

Sygn. akt IV CSK 252/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa A. W. i D. W.

przeciwko "R." w B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 1174/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 1834
(tysiąc osiemset trzydzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana „R.” w B. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sąd Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 lutego 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Skarżąca nie przedstawiła dostatecznych argumentów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie zagadnienia prawnego, na które się powołuje. Zważyć przy tym należy, iż skarżąca, formułując w skardze kasacyjnej pierwsze zagadnienie prawne, nie wywiodła wystarczających motywów wskazujących na trudności interpretacyjne przy określeniu charakteru roszczeń właściciela gruntu z art. 151 k.c. oraz ich kwalifikacji w kontekście stosowania przepisów k.c. dotyczących przedawnienia roszczeń, które czyniłyby koniecznym ponownie odnosić się do tego zagadnienia, co do którego wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 20 lutego 2013 r., III CZP 101/12 (OSNC 2013, nr 7-8, poz. 88). Również w odniesieniu do drugiego z przedstawionych we wniosku zagadnień prawnych nie ma podstaw do uznania,

iż stanowi ono wystarczającą podstawę do przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. Sygnalizowane przez skarżącą wątpliwości co do statusu podmiotowego uprawnionego do realizacji roszczeń wskazanych w art. 151 k.c. w swej istocie opierają się jedynie na wyartykułowaniu postulowanego sposobu wykładni tego przepisu.

Brak jest także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Oczywistym jest bowiem, że pozwana nie została pozbawiona prawa obrony swych praw z powodu nieznanomości podstawy prawnej rozstrzygnięcia, skoro na etapie postępowania apelacyjnego miała ona świadomość, że jedną z branych w rachubę podstaw oceny zasadności dochodzonego powództwa stanowił art. 151 k.c., którego zarzut naruszenia pozwana podniosła w apelacji.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) z innych przyczyn niż wskazanych przez pozwaną.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).